

آنها را تعمید دهید

نویسنده: جی. وی. فسکو

فکر می‌کنم وقتی مردم به تعمید نگاه می‌کنند، دیدگاهی سطحی به فهم درست از اینکه چرا عیسی فرمان داد تا ما شاگردانش را تعمید دهیم دارند. اکثر مردم آب را در ارتباط با تمیز شدن می‌بینند، که ارتباطی درست است بخصوص وقتی به پیام حزقیال نبی نگاه می‌کنیم که خدا آب را بر مردم خود می‌پاشد (حزقیال نبی ۳۶: ۲۵). با اینحال، پاک شدن از گناهان، تنها یک مورد از معنا و مفهوم تعمید است.

بجای متمرکز شدن بر روی یک شخص، خدا آب را در ارتباط گسترده‌تری در زمینه‌ی نجات تاریخی استفاده کرده است. در تمام طول کتاب مقدس، آب و روح در زمینه‌ای ظاهر می‌شوند که گویای تصویری از خلقت تازه است. روح القدس بر سطح آفرینش حرکت کرد (پیدایش ۱: ۲). نوح کبوتری را (نمایانگر روح در عهد جدید) بر فراز آب‌هایی که ته می‌کشیدند فرستاد (پیدایش ۸: ۱۲-۸، متی ۳: ۱۶). وقتی اسرائیل در دریای سرخ تعمید گرفت، خدا روح خود را قرار داد، که در ارتباط با آن پرنده حرکت کننده، در بین اسرائیل بود (خروج ۱۴: ۲۱-۲۲، تثنیه ۳۲: ۱۰-۱۲، اشعیا نبی ۶۳: ۱۱-۱۴، اول قرن‌تیا ۱۰: ۱-۴). وقتی عیسی تعمید گرفت، روح مانند کبوتری بر او نشست (متی ۳: ۱۶). خدا از آب به همراه کار روح القدس استفاده کرده است تا انگیزه خلقت تازه را نمایان سازد، چه خلقت اول، چه خلقت مجدد زمین پس از طوفان، چه خلقت اسرائیل بعنوان یک ملت و چه سنگ زاویه خلقت تازه، بواسطه عیسی، بعنوان آدم آخر (اول قرن‌تیا ۱۵: ۴۵).

خدا در حال فرستادن این پیغام بود که او نهایتاً آسمان و زمینی تازه خلق خواهد کرد که کار خدای تثلیث است، بواسطه کار پسر خود و بوسیله آب و کار روح القدس. بعنوان مثال، این وعده خودش را در پیشگویی یوییل نبی نشان می‌دهد: «و بعد از آن روح خود را بر همه بشر خواهم ریخت.» (یوییل نبی ۲: ۲۸). این آن وعده‌ای بود که یحیی در باور خود داشت وقتی به آنهایی که به دیدار او به بیابان آمده بودند گفت: «من شما را به آب تعمید می‌دهم لیکن او شما را به روح القدس تعمید خواهد داد.» (مرقس ۱: ۸). و این آن وعده‌ایست که مسیح در روز پنطیکاست آن را به کمال رسانید.

دو گزاره قابل توجه وجود دارند که واقعه پنطیکاست را با فرمان مسیح به تعمید دادن در فرمان بزرگ (متی ۲۸: ۱۸-۲۰) به هم متصل می‌سازند. اول، اینکه این موضوع پیشگویی عهد عتیق را به کمال رسانید، همانطور که به آن اشاره شد. پطرس رو به جماعت چنین گفت، آنچه را که آنها شاهد آن هستند به کمال رسیدن پیشگویی یوییل نبی است که خداوند روح خود را بر همه

انسان‌ها خواهد ریخت. (اعمال رسولان ۲: ۱۸-۲۱). همچنین این وعده یحیی در خصوص تعمید گرفتن از روح القدس است. در موعظه روز پنطیکاست، پطرس این را تایید می‌کند: «پس چون بدست راست خدا بالا برده شد روح القدس موعود را از پدر یافته این را که شما حال می‌بینید و می‌شنوید ریخته است.» (اعمال رسولان ۲: ۳۳-۳۴) مسیح کلیسا را در روح القدس تعمید داد، او آغاز به ریختن روح بر تمامی انسان‌ها نمود.

دوم، در راستای فرمان او در خصوص تعمید دادن امت‌هاست، دقت کنید که مردم از ملت‌های مختلف، یهودی و بیگانگان- در روز پنطیکاست جمع شده بودند (اعمال ۲: ۹-۱۱). عیسی همه انسان‌ها را تعمید داد - او در حال تعمید دادن امت‌ها بوسیله روح بود - و با انجامش، آنها را وارد خلقت تازه می‌کند. بنابراین، وقتی کلیسا شاگردان مسیح را تعمید می‌دهد، به دنیا و به قوم خدا بواسطه‌ی انجیل موعظه می‌کند، در کلام و در آب، که مسیح در همین حال روح خود را ریخته، مردم خود را از گناهان پاک ساخته، آنها را با خویش متحد ساخته و آنها را وارد آسمان و زمین تازه می‌کند.

بنابراین فرمان مسیح برای تعمید دادن، نهایتاً به عمل خود او وابسته است - ریختن روح بر امت‌ها و مردمی را با خود متحد کردن - تا عروس خود را از هر لکه و چین و چروکی پاک کند تا اینگونه او را بی‌عیب و مقدس تقدیم کند (افسیان ۵: ۲۵-۲۷). این همان چیز است که پولس رسول آن را غسل خلقت تازه یا تولد تازه می‌نامد (تیتس ۳: ۵، متی ۱۹: ۲۸). بنابراین تعمید پیامی را بواسطه‌ی آب موعظه می‌کند، هر چند که این پیام فقط زمانی می‌تواند شنیده شود و تاثیر گذار باشد که به موعظه کلام مقدس خدا متصل باشد. آب به تنهایی قدرتی برای نجات دادن و پاک کردن ندارد. در عوض وقتی با کلام خدا به گونه همزمان موعظه می‌گردد، خدا بواسطه روح القدس نجات داده و مقدس می‌سازد. به زبان فنی الهیاتی، تعمید به مفهوم فیض است.

به این دلیل است که می‌بایست شاگردان مسیح را تعمید دهیم - این برگزیدگان خدا هستند که اینگونه او نجات داده و قوم خویش را مقدس می‌سازد. بنابر گفته‌ی اعتقادنامه و ستمینستر نسخه موجز، ما به این دلیل تعمید می‌دهیم، چون آن «یک آیین است، که در آن شسته شدن بوسیله آب در نام پدر، و پسر، و روح القدس، نشان دهنده و مهر کننده نقش ما در مسیح است، و ما را مشمول این می‌سازد که از عهد فیض سهمی داشته، و به عقد خداوند در آورده شویم.» (پرسش و پاسخ ۹۴). بنابراین ما تعمید می‌دهیم، در نام خدای تثلیث زیرا خدا پسر- خودش را فرستاد، او که روح خود را ریخته، و آسمان و زمین تازه را بنا کرده، ما را از گناهانمان پاک ساخته، و ما را با عیسی یکی کرده، یعنی آدم آخر، او که پیش قراول خلقت تازه است، آسمان و زمین تازه.

این یک نمای وسیع‌تر از درک تعمید است که همه ما می‌بایست به آن چنگ بزنیم، چه اینکه ما خودمان شخصا تعمید می‌گیریم یا اینکه شاهد این هستیم که بر دیگران این انجام می‌گردد.

دکتر جی. وی. فسکو، مدیر گروه، استاد الهیات نظام‌مند و الهیات تاریخی در دانشگاه الهیات *Westminster Seminary* *California* می‌باشد. ایشان نویسنده‌ی کتاب *Word, Water, and Spirit: A Reformed Perspective on Baptism* می‌باشد.

این مقاله در مجله [تیبل تاک \(Tabletalk\)](#) منتشر شده است.